

Συντροφιά μου

της Κύρια Έλενας (4^ο Γυμνάσιο Τρικάλων)

Απλωσε το χέρι και τον βοήθησε να σηκωθεί. Το χέρι του Μπαράν έτρεμε, το πρόσωπο του ήταν χλωμό και η εξάντληση ήταν ζωγραφισμένη στα μάτια του. Ο Άρης τον στήριξε στους ώμους του και τον μετέφερε στο παγκάκι. Δεν χρειάστηκε να ρωτήσει για να καταλάβει τι είχε συμβεί. Κάθισε δίπλα του, του πρόσφερε νερό και μοιράστηκε μαζί του το κουλούρι του.

- Άρης, είπε.
- Μπαράν, αποκρίθηκε εκείνος.

Μια μικρή παύση ακολούθησε. Ο Μπαράν κάρφωσε τα μάτια του στο έδαφος, ενώ ο Άρης αναζητούσε ένα βλέμμα του, ένα βλέμμα που θα τον βοηθούσε να δει τι κρύβεται βαθιά στο μυαλό και την ψυχή του. Ο Μπαράν όμως ήταν πολύ διστακτικός μαζί του. Η ώρα πέρασε. Ο Άρης σηκώθηκε όρθιος και καθώς απομακρυνόταν φώναξε :

- Ήρθε η ώρα να φύγω. Θα σε δω αύριο φίλε μου.
- Ευχαριστώ, για ΟΛΑ, είπε ο Μπαράν.

Ο Μπαράν δεν μετακινούνταν συχνά από αυτό το σημείο – βλέπεις η αναπηρία στο πόδι του δεν του το επέτρεπε – επέλεγε να κάθεται εκεί γιατί απολάμβανε τη δροσιά του Ληθαίου που ανταγωνιζόταν την κάψα του ήλιου. Ο Άρης περνούσε καθημερινά από τη γέφυρα και παρατηρούσε τον Μπαράν. Ποτέ όμως δεν τον πλησίασε. Μέχρι σήμερα, που τον είδε λιπόθυμο, σωριασμένο στο έδαφος. Όταν τον πλησίασε και τον βοήθησε να συνέλθει αντίκρισε τα μάτια του βυθισμένα στο κενό και απ' το στόμα του πάλευε να βγει αυτή η λέξη, ΠΕΙΝΑΩ!

Τις επόμενες ημέρες ο Άρης δεν εμφανίστηκε. Ο Μπαράν περίμενε, η καρδιά του όμως όχι. Ξημερώματα Τετάρτης άφησε δίπλα μου την τελευταία του πνοή. Στις εφημερίδες γράφτηκε: «*Νεκρό βρέθηκε δεκάχρονο αγόρι Συριακής καταγωγής δίπλα στο άγαλμα του Ασκληπιού*». Είκοσι χρόνια τώρα, στη γέφυρα αυτή τα μάτια μου έχουν δει πολλά. Στα Τρίκαλα είμαι γνωστός, ως Ασκληπιός, Θεός και θεραπευτής στα χρόνια του Ομήρου. Παρότι σιωπηλός και από χαλκό ζωσμένος, πληγώθηκα και έκλαψα βουβά, έχασα τη συντροφιά μου. Η απώλεια του Μπαράν στάθηκε αφορμή για μια βαθιά ρωγή στο στιβαρό μου στήθος.